

Het totaal van dit wetsvoorstel omvat 70 pagina's, het integraal afwegingskader, het concept wetsvoorstel en de memorie van toelichting. In z'n totaliteit een flink en pittig dossier om door te nemen, zeker voor de "gewone sekswerker", maar gelukkig heb ik hulp gehad. Ik heb ook veel van de ingediende reacties tot dusver doorgenomen, het valt me op dat nagenoeg iedereen tegen de invoering van deze wet is, velen hebben beargumenteerde gronden, sommige daarvan worden al weerlegt in bijvoorbeeld de memorie van toelichting, andere zijn onweerlegbaar. Ik heb bewust gewacht tot het laatste moment om te reageren op deze consultatie zodat ik me zoveel mogelijk in de reacties kon verdiepen. In principe ben ik altijd voor de invoering van een vergunning(plicht) geweest, maar na het lezen van verschillende reacties van andere consultants ben ik toch wat voorzichtiger geworden. Ik hoop oprecht dat er met serieuze ogen naar deze gehele consultatie gekeken wordt, want aangezien dit wetsvoorstel uit het regeerakkoord gerold is, zal het er uiteindelijk toch gaan komen op de een of andere manier.

Integraal afwegingskader voor reactie op het integraal afwegingskader voor beleid en regelgeving van het wetsvoorstel regulering seksbranche, later genoemd sekswerk.

1. Wat is de aanleiding?

Het voornemen van de overheid om de Wet Regulering Sekswerk in te voeren en de hiervoor uitstaande consultatie.

2. Wie zijn betrokken?

In principe is iedereen die direct of indirect met sekswerk in aanraking komt betrokken omdat deze voorgenomen wet straks vergaande consequenties heeft voor iedereen die met sekswerk in aanraking komt.

3. Wat is het probleem?

De overheid wil een wet invoeren om bepaalde uitzonderingssituaties binnen de branche tegen te gaan. Derhalve neemt de overheid deze uitzonderingssituaties als uitgangspunt, echter dit is niet representatief voor de branche. Bovendien zal de uiteindelijke uitkomst van deze wet in praktijk alleen nog maar tot meer ongewenste misstanden leiden omdat het criminaliteit in de kaart werkt.

In de absolute kern kunnen we het probleem terug definiëren naar: stigmatisering van de seksbranche. De overheid draagt hier zelf onder andere aan bij door als uitgangspunt te nemen dat dwang en uitbuiting aan de orde van de dag zijn en eerder regel dan uitzondering betreffen. Uit gedegen onderzoek zou echter naar voren komen dat ongewenste misstanden als dwang en uitbuiting bij veruit de meeste sekswerkers niet voorkomt en wanneer zij met geweld in aanraking komen de oorzaak in beginsel terug te herleiden valt naar het stigma waaronder deze beroepsgroep gebukt gaat. Zonder stigma minder geweld, minder geweld minder behoefte aan bescherming c.q. hulp van derden, minder hulp van derden minder kans op dwang en uitbuiting. Maar alles begint bij dat stigma.

4. Wat is het doel?

Om tot herziening van de voorgenomen wet te komen, zodat alle sekswerkers zich met deze wet kunnen vereenzelvigen, zonder dat er gegronde angst bestaat om op een onwenselijke manier met de consequenties van deze wet geconfronteerd te kunnen worden. Tevens wil ik meer bewustheid creëren bij de overheid aangaande het maatschappelijke stigma dat op deze beroepsgroep rust en ze laten beseffen dat door hun benaderingswijze het stigma alleen maar verergert wordt.

5. Wat rechtvaardigt de burgerinterventie oftewel deze consultatie?

Het huidige beleid volstaat niet, is verouderd en voorziet niet in alle behoeftes van de verschillende soorten sekswerkers in Nederland. Dat er nieuw beleid moet komen is duidelijk echter de vergaande gevolgen die dit wetsvoorstel met zich mee zullen brengen kunnen niet door de overheid zelf in zijn geheel overzien worden. Voor de hand liggend zou zijn om deze beroepsgroep op actieve wijze te betrekken bij het tot stand laten komen van deze wet.

6. Wat is het beste instrument?

In beginsel natuurlijk de gehele consultatie en de actieve opvolging daarvan. Persoonlijk heb ik reeds een globale pre-screening gedaan en als u mij vraagt welke consultatie ik de beste vind dan verwijs ik graag naar die van "Sekswerk Expertise" uit Den Haag van 12 december, maar er zijn nog genoeg andere inzendingen die ook erg goed geformuleerd en onderbouwd

zijn. Vanuit mijn eigen persoon wil ik daar toch nog iets aan toevoegen, een totaal andere benaderingswijze om te reageren op het wetsvoorstel. Ik wil u wat praktijkverhalen van mijzelf meegeven zodat u kunt zien wat er in de maatschappij gebeurt met sekswerkers en hoezeer zij te lijden hebben onder de bestaande stigmatisering door de maatschappij.

7. Wat zijn de (neven)gevolgen voor burgers, bedrijven, overheid en milieu?

De verwachting is dat door herziening van het wetsvoorstel, de gevolgen voor burgers en bedrijven minder ingrijpend en angstaanjagend zijn dan zoals ze in het huidige wetsvoorstel liggen. De last voor de overheid zal ook verminderen aangezien in het herziende wetsvoorstel niet uitgegaan dient te worden van criminalisering van de sector, waardoor er minder overheidsopvolging plaats hoeft te vinden. Alles tezamen zal bijdragen aan een beter werkmilieu en een prettiger leefmilieu .

Eigenlijk wringt dit wetsvoorstel van begin af aan. Het heet: “Wet Regulering Sekswork” terwijl sekswork op zichzelf niet structureel van aard is conform de definitie van de wet. Het impliceert namelijk niet het structurele element van “zich beschikbaar stellen”, terwijl prostitutie wel als voorbeeld van sekswork wordt gegeven. Waarom zou iets incidenteels eigenlijk gereguleerd moeten worden?

Een ander hekelpunt dat mij direct opvalt is het ontbreken van het begrip “sekswerker” in de begrippenlijst bij de algemene bepalingen in hoofdstuk 1, artikel 1.

Een vraag die in mij te boven komt is: heeft een sekswerker straks een prostitutievergunning nodig, welke 5 jaar geldig blijft, voor incidentele handelingen? En hoe zal zich dat in praktijk verlopen?

Ik kom zelf uit de praktijk dus vandaar dat ik een praktische kijk op zaken zal hebben. Wetgeving is niet enkel en alleen theorie, tussen de regels door valt vaak al te lezen hoe e.e.a. zich in praktijk zal weerhouden. En uiteindelijk gaat het er de wetgever om wat hij in de praktijk aan zal treffen.

Graag wil ik eerst vertellen wie ik ben. Mijn naam is Dennis Desabi, ik ben 33 jaar en werk al 15 jaar als sekswerker in de prostitutie. Eerst 5 jaar “part-time” naast mijn kantoorbaan in loondienst, vervolgens “full-time” omdat mijn werkgever zichzelf niet kon vereenzelvigen met de wetenschap dat zijn personeel dergelijke activiteiten beoefende, na vijf en half jaar vast dienstverband. Het liefst was ik dit werk “part-time” blijven doen want voor mij persoonlijk geldt dat geld niet de enige drijfveer is om dit werk te doen.

Door dit werk ontmoet ik heel veel verschillende mensen, met allemaal hun eigen verhaal. Sekswork is niet alleen datgene wat we in Amsterdam op de wallen zien gebeuren, maar dat is wel hoe het gros van de maatschappij op de prostitutie kijkt. Ik ontmoet veel eenzame mensen, ongelukkige mensen of mensen die heel erg onervaren en onbekwaam zijn op seksueel gebied. Met sommige mensen heb ik al jaren lang een soort van mini relatie op basis van een financiële vergoeding en daarmee maak ik ze zielsgelukkig. In veel gevallen haal ik meer genoegdoening uit dat feit dan voordeel uit de financiële vergoeding. Ik wil sekswork of prostitutie niet romantiseren en natuurlijk zijn er ook andere afspraken die minder leuk zijn, maar mijn moeder zei altijd: “je moet het goede met het kwade nemen” en uiteindelijk moet overal de schoorsteen roken. Als ik hierom niet ontslagen was in 2011 zou ik, zeker in zo’n lange tijd, een fijn klantenbestand hebben kunnen opbouwen naast mijn reguliere baan, met louter cliënten die ik zelf ook echt een warm hart toe kan dragen, dat zou nog eens een ideale werkomgeving voor een sekswerker zijn. Niet dat ik nu slechte of vervelende werkomstandigheden heb, maar het is wel zo dat er nog steeds afspraken tussen zitten die ik enkel en alleen om het geld doe (simpele, eerlijke, dienstverlening) en ik weet voor mezelf dat ik er zoveel meer uit kan halen, dus dat is een beetje jammer maar ondertussen ben ik nog steeds heel blij en dankbaar voor de cliënten waar ik na afloop tegen mezelf kan zeggen dat ik een goede daad gedaan heb of de mensen met wie ik het ook gewoon leuk en fijn gehad heb op persoonlijk niveau.

Vermoedelijk wordt mij probleemloos een vergunning toegekend conform de Wet Regulering Sekswork zoals die er nu als consultatie versie ligt, maar de vraag is wil ik dat zelf wel en wordt mijn werkomgeving daar veiliger van? Ik denk van niet. Het is sowieso immoreel om een gestigmatiseerde groep te gaan vastleggen in een database, ik wil het nog niet betitelen als het opplakken van een gele ster, maar het voelt wel alsof er een target op m’n rug geschilderd wordt. Zodoende kan ik me goed voorstellen dat veel collega’s zich niet zouden laten registreren en toch doorgaan met het werk dat ze doen, ondanks dat dit in strijd is met de wet. Als de geschiedenis ons één ding geleerd heeft dan is het

toch wel dat er altijd vraag en aanbod is geweest voor sekswerk en seksbedrijven en dat dit altijd tot prostitutie leidt. Het oudste beroep ter wereld, dat zegt eigenlijk al genoeg.

Als ik het integraal afwegingskader bekijk dan gaat het mijns inziens daar al fout bij het benoemen van het probleem. Onderzoek schijnt uit te wijzen dat sekswerkers veel met geweld te maken krijgen. Ik weet natuurlijk niet hoe dat onderzoek tot stand is gekomen, maar ik denk dat er dan al vanuit gegaan wordt dat de werkomgeving er eentje is waar misstanden als dwang en uitbuiting plaatsvinden. Anders kan er niet tot de conclusie gekomen worden dat sekswerkers veel in aanraking komen met verschillende vormen van geweld. Persoonlijk heb ik in 15 jaar nog nooit geweld mee gemaakt, mensen die mij bezoeken of mij op bezoek vragen willen het leuk met mij hebben, anders betalen ze ook niet zo'n relatief hoog bedrag om tijd met iemand door te brengen. Ook andere sekswerkers die ik spreek, mannen, vrouwen en transpersonen, hebben niet of nauwelijks te maken met geweld en als ik er al iemand over hoor gaat het om incidentele gebeurtenissen, doorgaans om onenigheid over geld. Maar hoe ontstaat zoiets nou? Waarom wordt een thuiskapper in principe altijd betaald door zijn klanten en heeft een sekswerker regelmatig problemen over geld wanneer ze hun klanten achteraf laten betalen? De oorzaak hiervan ligt verscholen in de kwetsbare maatschappelijke positie van sekswerkers. Andere beroepen worden beschermd door bijvoorbeeld arbeidsrechten, terwijl sekswerkers nauwelijks beschermd worden door enig recht. Mensen die gebruik maken van sekswerkers weten dit ook! Zij voelen zich sterk tegenover sekswerkers omdat er op de branche nog steeds een groot maatschappelijk taboe rust. Een voorbeeld uit mijn eigen ervaring: toen ik de politie belde om melding te maken van een klant die na afloop van een afspraak niet wilde betalen werd mij gezegd dat de politie hierin niks voor mij kon betekenen en dat ik dit zelf moest proberen op te lossen. Hoe dan?! In een dergelijke situatie kun je maar 2 dingen doen, je verlies nemen of proberen tegen de wil van je klant in toch een vergoeding te bemachtigen. Dit laatste werkt agressie en geweld in de kaart, derhalve kies ik dan maar voor de eerste optie, maar natuurlijk is dat voor mij zelf niet de wenselijke oplossing. Niemand voert zijn of haar werkzaamheden graag uit zonder daarvoor betaald te worden, ook sekswerkers niet!

Ter vergelijking: ik ken ook iemand die werkt als pizzabezorger. Laatst had hij ook een situatie waarin de klant niet wilde betalen, kennelijk vond hij dat hij te lang had moeten wachten op zijn pizza's. De politie werd gebeld en binnen enkele minuten was de politie op de locatie aanwezig. Waarom worden pizzabezorgers beter beschermd dan sekswerkers? Zijn pizzabezorgers misschien nog kwetsbaarder dan sekswerkers? Ik dacht van niet!

De kern van het probleem ligt verscholen in deze simpele vergelijking. Toegegeven er had ook makkelijk geweld kunnen voortvloeien uit de situaties die ik meegemaakt heb met klanten die niet wilden betalen, maar vanuit mijn perspectief (dat van een sekswerker) is geweld niet het initiële probleem waar ik mee van doen krijg, maar de onderherkenning van het werk dat ik aan het doen ben. Met alle gevolgen van dien, zowel van mijn klant die besluit diensten af te nemen zonder daarvoor te betalen alsmede de politie die weigert op te treden voor een gestigmatiseerde branche. Of er uiteindelijk wel of geen geweld gebruikt wordt heb ik grotendeels zelf in de hand door de manier waarop ik met de situatie om ga. Accepteer ik de situatie en neem ik mijn verlies dan zal geweld in veruit de meeste gevallen uitblijven, maar ik kan me goed voorstellen dat dit voor veel collega's erg lastig zal zijn. Een kapper zou ook enorm boos worden wanneer een klant niet betaald nadat zijn haren netjes geknipt zijn. Of wat doet een stukadoor als hij z'n centjes niet krijgt nadat ie klaar is. Iedereen zal snel de neiging hebben om boos te worden, maar dan krijg je actie – reactie, en hierin werkt het tijdstip waarop dit soort incidenten plaatsvinden vaak ook niet mee voor de sekswerker, regelmatig is er alcohol in het spel, enzovoorts. Als je als sekswerker in die situatie komt dan is de lijn vaak heel erg dun waarop je balanceert en kan het zomaar naar agressie doorslaan. Dat los je met geen enkele maatregel uit het huidige wetsvoorstel op. De klant heeft een bovenmatig gevoel van macht op de sekswerker omdat je als sekswerker maatschappelijk heel erg zwak staat. Hij kan met je doen wat hij wil “tegen betaling” en als hij vindt dat hij niet hoeft te betalen dan komt er niemand de sekswerker helpen. Probeer jezelf eens in die situatie te verplaatsen, wat doe je dan? En hoe reageert zo'n persoon daar dan op?>...@!

Daar zit de kern van het probleem en daarin verschuilt zich tevens de moeilijkheid van deze materie. Het is zo erg in de maatschappij verweven dat sekswerk een minderwaardig beroep is, dat het enorm lastig zal worden om het stigma ervan af te krijgen. Terwijl ik van mening ben dat wij sekswerkers juist een erg belangrijke functie vervullen in de maatschappij. Als ik tegen mensen vertel wat voor

werk ik doe krijg ik vaak als reactie “dat zou ik nooit kunnen”, maar stel je eens voor dat niemand het zou kunnen, dat er helemaal geen sekswerkers meer zouden zijn. Hoe zou de wereld er dan uitzien? Hoeveel meer verkrachtingen zouden er dan zijn? Ook hieromtrent wil ik een voorbeeld uit mijn eigen ervaring delen: de eerste jaren dat ik dit werk deed had ik verschillende klanten die het liefst een zo jong mogelijke jongen bij zichzelf thuis uitnodigde. Vooral in de beginperiode toen ik tussen 18 en 21 jaar was, maar incidenteel in de eerste jaren daarna ook nog wel eens (ik ben nogal klein van stuk en tenger gebouwd, dus kan al snel voor jonger doorgaan). Van een aantal van deze mensen had ik het ernstige vermoeden dat zij pedofiel zouden zijn door tal van opmerkingen die ze plaatsten en door ander afwijkend gedrag. Twee van deze personen zijn er openlijk voor uit gekomen naar mij toe daadwerkelijk pedofiel te zijn maar omdat het bij wet verboden is en om vervolging te voorkomen kozen ze dan maar voor “the next best thing” en dat was dus een betaalde jonge sekswerker. Enerzijds werd ik door walging overvallen toen ik dit hoorde en kreeg ik enorme behoefte mezelf te distantiëren van deze pedofielen, maar anderzijds kwam er ook een bepaald besef in mij te boven dat deze mensen er zelf niet voor gekozen zullen hebben om pedofiel te worden en wanneer ik hen mijn dienstverlening zou weigeren, ze zichzelf mogelijk aan een minderjarig persoon zouden vergrijpen. Derhalve heb ik die walging weten om te zetten in trots. In die periode was ik oprecht trots op mezelf dat ik eraan bijdroeg dat er minder kinderen misbruikt zouden worden door het werk dat ik deed.

Nu verwacht ik niet dat Nederland als maatschappij trots gaat zijn op haar sekswerkers, maar om de beoogde doelstellingen te halen om tot een acceptabele seksbranche te komen waarin sekswerkers op een veilige, gezonde en verantwoorde manier kunnen werken, zullen we wel in die richting moeten gaan denken. Zo lang als het als een ondergeschikt beroep wordt gezien wordt het stigma in stand gehouden en blijft de ongelijke machtsverhouding tussen klant en sekswerker bestaan. Met alle gevolgen van dien.

Geef een hongerige man geen vis, maar geef hem een hengel en leer hem vissen. Dat geldt ook voor deze casus: probeer geen ongewenste misstanden te bestrijden of te voorkomen, maar verander de maatschappelijke positie van sekswerkers waardoor ze sterker in hun schoenen staan tegen mensen die hen willen uitbuiten, misbruiken of geweld aan willen doen. Dan zal er in een veel eerder stadium al een afsplitsing komen, dan zullen sekswerker die zich in de huidige situatie hulpbehoevend voelen jegens bijvoorbeeld een “pooier” in beginsel deze hulp weigeren, omdat ze het makkelijk zelf kunnen. Mijns inziens wordt er dus in beginsel al verkeerd naar deze casus gekeken. Ik ontken zeer zeker niet dat er misstanden binnen deze branche zijn, maar ze moeten niet als standaard uitgangspunt genomen worden. Het gros van de sekswerkers werkt geheel vrijwillig in deze branche en de ongewenste misstanden die voorkomen zijn uitzonderingen daarop. Uiteraard zal daartegen opgetreden moeten worden, maar we moeten er met z’n allen voor waken dat dit niet het standaard uitgangspunt wordt. Iedere vorm van mensenhandel, dwang en uitbuiting is ongewenst en elke keer dat het voorkomt is er steeds weer eentje te veel, maar dat probleem zal niet opgelost worden door de Wet Regulering Sekswork zoals die er nu ligt. Dat probleem zal zich hooguit gaan verplaatsen. Misschien is het wel een utopie dat dit probleem in z’n geheel uit te bannen valt, sinds mensenheugenis bestaat het nota bene al, maar anderzijds snap ik ook heel goed dat de overheid een zogenaamde “positive obligation” naar haar burgers heeft om dergelijke zaken zoveel mogelijk te proberen te voorkomen. Ik vrees echter dat er met dit wetsvoorstel gekozen wordt voor de verkeerde instrumenten om dit tegen te gaan. In beginsel ben ik altijd voorstander geweest van de invoering van vergunningen voor sekswerkers. Mijns inziens zou dit de sekswerker meer stabiliteit en een betere rechtspositie moeten geven. Binnen het huidige beleid is het niet noodzakelijk een vergunning te hebben wanneer je als zelfstandig werkend prostituee werkt vanuit de eigen woning (thuiswerk). Omdat dit beleid momenteel nog op lokaal niveau geregeld is kan dit per gemeente verschillen. Aangezien ik in mijn reactie uit ga van mijn eigen situatie gaat het hier om het beleid van de gemeente Tilburg. Willens en wetens heb ik me altijd zoveel mogelijk aan het geldende beleid proberen te houden, voor zover dat ook praktisch uitvoerbaar was. Ik wil u graag mee terug nemen naar 2015, ik deed dit werk toen al 4 jaar op “full-time” basis, had een kamer van koophandel inschrijving onder persoonlijke dienstverlening, betaalde netjes mijn belasting en huurde particulier een woning (één kamerappartement) voor mijn werkzaamheden die ik speciaal daarvoor ingericht had. Op een zekere dag, donderdag 28 mei 2015, werd ik gebeld door iemand die een afspraak met mij wilde maken voor diezelfde avond om 20:00 uur. Groot was mijn schrik echter toen er op dat betreffende tijdstip niet 1 persoon maar 6 personen voor de deur stonden, die zichzelf direct tot de woning toegang verleende waarna ze zich

identificeerde als politieagenten in burger. Volgens de politieagenten die kennelijk vielen onder het “team commerciële zeden” zou ik in hun optiek een illegaal bordeel runnen. Ik beschikte niet over de benodigde vergunningen en moest per direct stoppen met mijn werkzaamheden. Ter plekke moest ik mijn advertenties van het internet verwijderen en alle uitstaande afspraken met klanten annuleren. Dat ik enkel en alleen voor mijzelf werk, geheel zelfstandig ben en in principe aan alle regelgeving voldeed maakte hierin niets uit. Dit politiebezoek werd opgevolgd door een schrijven van de gemeente Tilburg waarin mij een last onder dwangsom werd opgelegd van € 10.000 met een maximum van € 50.000 indien ik toch verder zou gaan met mijn werkzaamheden. Tevens werd er een schrijven verzonden naar mijn huurbaas waarin hem opgelegd werd dergelijke praktijken niet meer te faciliteren op straffe van het ontnemen van al zijn vergunningen. Resultaat: de huurovereenkomst werd per direct ontbonden en ik had vanaf dat moment geen inkomen meer.

Ik was het er absoluut niet mee eens en liet het er ook niet bij zitten. Mijns inziens is prostitutiewerk legaal in Nederland dus probeerde ik bij de gemeente alsnog een vergunning aan te vragen echter na verschillende gesprekken met de gemeente Tilburg werd mij al snel duidelijk dat er een anti-beleid gevoerd wordt tegen prostitutie en dat het in beginsel simpelweg ongewenst is. Ik wilde heel erg graag een vergunning toegewezen gekregen hebben om te voorkomen dat ik in de toekomst nogmaals zonder inkomen zou komen te zitten. Destijds waren er 2 soorten vergunningen die betrekking hebben op sekswerk c.q. prostitutie. Een waar je als exploitant een vergunning aanvraagt voor een seksinrichting of een waar je als exploitant een vergunning aanvraagt voor een escortbedrijf. Beide vergunningen voorzien in het feit dat je hierin anderen voor jou laat werken, echter ik wil dit werk louter en alleen voor mijzelf doen. Bovendien bracht een vergunning allerlei extra verplichtingen met zich mee, die het op voorhand al onmogelijk maken om zelf werkzaam te zijn in je eigen bedrijf. Zo is de exploitant van een escortbedrijf verplicht om op het adres van inschrijving aanwezig te zijn gedurende de voltallige tijd dat het escortbedrijf werkzaam is. Oftewel een escortritje voor jezelf dat mag niet, dus is werken met een vergunning onwerkbaar voor mij, conform het huidige beleid. Uiteindelijk heb ik de gemeente ervan weten te overtuigen dat de werkzaamheden zoals ik die doe onder “thuiswerk” vallen en derhalve geen vergunning benodigd was, maar toen waren we wel een half jaar verder. Bedenk eens wat zoiets met je klantenbestand doet (en je spaargeld)... Daarna kun je weer helemaal op nieuw beginnen. Ik geloof niet dat het in een andere branche ook op deze manier benadert wordt door de gemeente en net zo lang moet duren. Veel mensen zouden failliet kunnen gaan.

Met mijn verhaal hoop ik een andere kijk op bepaalde zaken te kunnen geven. Hoe mijn ex-werkgever mij zonder pardon op staande voet ontsloeg toen hij over prostitutie hoorde, hoe klanten misbruik maken van de zwakke positie van sekswerkers, hoe onwelwillend politie op wil treden voor sekswerkers, hoe tegenwerkend gemeentebeleid is voor prostitutie, enz. Vanuit mijn positie bekijk ik het toch met een andere invalshoek als jullie. Bovendien zijn er al genoeg onderbouwde reacties tegen dit wetsvoorstel ingediend, vooral die van Sekswerk Expertise spreekt tot mijn verbeelding en vind ik goed beargumenteert. Ik wil met mijn inbreng verhalen uit de praktijk brengen die misstanden juist uitlokken omdat ik vind dat er bij dit wetsvoorstel te veel vanuit gegaan wordt dat er in de branche op voorhand al misstanden zijn. Nogmaals dit ontken ik niet, iedereen beseft zich dat er anno 2020 nog steeds mensenhandel en andere ongewenste praktijken zullen gebeuren, maar dit is niet illustratief voor de seksbranche in Nederland. Gelukkig betreft dit uitzonderingen en het lijkt me nooit een goed idee om een gehele beroepsgroep aan te gaan pakken, inclusief hun klandizie en mensen die hun welwillend willen helpen om mogelijk een aantal uitzonderingen te kunnen voorkomen. Voorkom liever dat een sekswerker in die positie komt! De overheid heeft hier ook een positieve obligation om het stigma tegen te gaan, benadruk de sociaal maatschappelijk belangrijke positie van sekswerker meer ipv er aan mee te werken dat de maatschappij ze ziet als minderwaardig want dit verandert nog steeds niet met de Wet Regulering Sekswerk.

Bovendien is de gekozen methode in het wetsvoorstel absoluut niet effectief. Er wordt bijvoorbeeld gekozen om een vergunning af te geven voor 5 jaar. De aanvrager moet de vergunning persoonlijk aanvragen en de aanvrager moet de vergunning persoonlijk ophalen. Na 5 jaar een keer verlengen, weer persoonlijk aanvragen en ophalen, dus in 10 jaar tijd zijn er 4 toetsmomentjes van ..?. minuten. Allereerst roept dat de vraag in mij op of dat voldoende gaat zijn om mogelijke dwang vast te stellen ten tweede zie ik daar een mogelijkheid tot een zwarte markt. Wie gaat er toetsen of iemand die een vergunning aanvraagt zich ook daadwerkelijk prostitueert? Ik neem aan dat er geen praktijk examen bij het vergunninggesprek zit. Hoeveel zou een “pooier” uit het illegale circuit, een willekeurig

persoon die geen sekswerker is of wil zijn, gaan betalen om, in tien jaar tijd, 4 gesprekjes bij de gemeente te hebben? Kwestie van vraag en aanbod.

Ik denk dat deze nieuwe wet de deur openzet voor allerlei andere vormen van criminaliteit en gelet op de omvang van de branche en de beschikbare capaciteit van bijvoorbeeld de politie, lijkt me dat absoluut geen goed idee.

De politiek wil de branche heel graag inzichtelijk krijgen, maar dit zal in praktijk nooit mogelijk zijn. Ook daarvoor is het te veel verweven in de maatschappij omdat het nou eenmaal het oudste beroep ter wereld is. De maatschappij en de politiek ziet prostitutie in beginsel als datgene wat we in Amsterdam op de wallen zien, dat zou eventueel nog in kaart te brengen zijn, maar prostitutie omvat zoveel meer. Huisvrouwen die een of twee keer per maand met iemand afspreken tegen betaling om net even wat royaler te kunnen leven. Studenten die een centje willen bijverdienen. Mensen die dit werk gedurende een korte periode willen doen om schulden af te betalen of juist om iets leuks te kunnen kopen. Enzovoorts. Maar niet iedereen zal “geschikt” voor dit werk zijn, je moet niet alleen fysieke dienstverlening verrichten, het mentale aspect is ook best wel zwaar en is voor de meesten uiteindelijk het grootste struikelblok. Het is dan ook niet ondenkbaar dat in de situatie zoals die zou voortvloeien uit de Wet Regulering Sekswork veel verleende vergunningen binnen korte tijd weer ongebruikt zouden zijn, hetgeen tot doorverkoop zou kunnen leiden, de vergunning is immers 5 jaar geldig en om een vergunning te gebruiken heb je in beginsel alleen een vergunningnummer en bijpassend telefoonnummer nodig. En zo staan er meer zaken in het wetsvoorstel die criminaliteit kunnen uitlokken of veroorzaken, maar dan moet er net even iets verder gekeken worden dan de theorie om die mogelijkheden te zien. Mocht u als overheid daar niet uitkomen dan zijn er ongetwijfeld mensen uit de praktijk die u daarmee willen helpen, desnoods ben ik zelf daartoe bereid. Als we uiteindelijk maar tot een functionele en werkbare oplossing komen samen.

Wat ik zelf geproefd heb in alle reacties die ik doorgenomen heb is dat er voornamelijk weerstand is tegen de verplichte registratie in een landelijke database. Daarbij is het ook nog maar de vraag of het doel behaald wordt om tijdens zo'n registratie gesprek dwang te kunnen onderscheiden. Een ander doel van zo'n gesprek is om de sekswerker te kunnen wijzen op zijn rechten en plichten, waarin vooral het recht op zorg naar boven zou moeten komen. Waarom laat u dergelijke gesprekken dan niet voeren door medewerkers van de GGD? Uiteraard met meer subsidie dan ze nu krijgen. Ik ken ondertussen flink wat collega's en stuk voor stuk bezoeken ze nu al gestructureerd (2 tot 4 keer per jaar) de GGD voor SOA onderzoek. Iedereen vind zijn of haar eigen gezondheid belangrijk! Of daar dan een verplichting aan gekoppeld moet worden laat ik vooralsnog in het midden, maar als ik voor mezelf spreek vind ik dat ik sowieso een verantwoording naar mezelf maar ook naar mijn klanten heb door dit werk te doen en hoe je het ook wendt of keert er zitten nou eenmaal gezondheidsrisico's aan. Een dergelijke maatregel zou dus direct ook de volksgezondheid ten goede komen, bovendien is een groot deel van de doelgroep al bekend bij de GGD, vaak op persoonlijk niveau al want bij de GGD instellingen werken mensen vaak langere tijd. Ze hebben affiniteit met de doelgroep, vaak zijn er reeds psychologen binnenshuis, enz. enz. Ik zie louter voordelen om het vergunningsgesprek te vervangen door een gezondheidsconsult, al dan niet verplicht. Een groot deel van de doelgroep doet dit toch al voor zichzelf. Zo is er controle op grotere regelmaat, meermaals per jaar, ieder jaar op nieuw in plaats van eens in de 5 jaar en wellicht kan er dan een regeling komen van een gezondheidsnummer ipv registratienummer en een lokale database ipv een landelijke. Bovendien is de GGD momenteel al alert op vormen van dwang en misbruik dus zal het ook makkelijker worden om ze daarin te specialiseren. Tot slot wil ik nog een laatste punt aanhalen want het wetsvoorstel zoals die er nu ligt geeft gemeenten nog steeds de optie om voor een “nul-optie” te kiezen. Dit is voor mij onbegrijpelijk! Temeer omdat er in het integraal afwegingskader gesproken wordt over onder meer het doel om ongewenste verschillen in vergunningregimes tussen gemeenten tegen te gaan. Het spreekt voor zich dat de mogelijkheid tot een nul-optie voor prostitutiebedrijven er direct toe zal leiden dat er zich opnieuw verschillen tussen gemeenten voor gaan doen, met alle gevolgen van dien. Mijns inziens is iedere gemeente dusdanig voldoende groot genoeg om daar altijd wel een bestemming aan te moeten kunnen geven. Ik kan me wel voorstellen dat er voor een bepaalde straat of wijk een nul-optie gehanteerd wordt, maar niet voor de gehele gemeente. Bovendien staat dat haaks op het integrale afwegingskader waarop dit hele beleid gebaseerd zou moeten zijn, toch?..

Ik verblijf hierbij met vriendelijke groet en houdt mezelf beschikbaar voor verdere toelichting of andere vorm van medewerking aan het tot stand komen van een goed en werkbaar beleid voor nu en de toekomst voor alle sekswerkers.

Dennis Desabi

dennis.tilburg@outlook.com

06-48181683